

TRI HRVATSKE POETESE

VESNA PARUN
(Zlarin, 10. 4. 1922.)

Sjaj potonuća

Prispije sat kad duša nađe
u sebi svoje potonule lađe,
i s tamnoga digne ih dna.

Al ne da plovi. Da lik od olova
stavi na kormilo, i da iznova
u carstvo siđe sna.

...
8.6. 1989.

(*Hrvatsko slovo*, 11. 9. 1998.)

***

Najžilavija biljka je mržnja. Najcrnji metal je olovo.
I misao, ako je jezik ne raskuje,
pada na dno.

A jezik je, avaj, i vodič i krvnik.

Ne znam se moliti. Ovo je moja molitva
za dijete u naručju majčinu,
za kruh u djetinjoj ruci.

...

***

Omajad. Izobilje prostora i tišine.
Stup vode: vječit neokamenjen starac.
On niže i sluša i broji riječi života, kalime,
biser po biser, kap po kap.
I ta česma spjev je. Grozd vodeni izgovoren
žuborom životvorne
radosne prolaznosti

...
U Damasku, 24. ožujka 1995.

(*Hrvatsko slovo*, 26. 1. 1996.)

VESNA KRMPOTIĆ
(Dubrovnik, 17. 6. 1932.)

Rastanak

Rastala se s morem mala kap.
Vidjela je more mala kap.
A more bješe mnogo mnogo kapi
a ne bješe niti jedna kap.

Vidjela, oh, vidjela je more
jer više jedna nije bila more.
Bila je sama, luda mala kap
nad slijepim morem, nad velikim morem.

Dolje bješe more, gore bješe kap:
golema sljepoća i sićušno oko.

Vrcnulo je iz sljepoće oko
i ostalo samo, samo, samo.

Vidjela, oh, vidjela je more
jer više jedna nije bila more
jer more bje sve kapi osim one
što rastala se s morem da ga vidi.

...

(*Slobodna Dalmacija*, 11. 5. 1997.)

***

Kad glava na panju zašapće "volim Te",
ne znajući je li odsječena ili nije,
ne pitajući je li ili nije,
ne mareći je li ili nije...
to je ta ljubav pred kojom klečim Ja,
Bog.

...

(*Republika*, srpanj-kolovoz 1993.)

BOŽICA JELUŠIĆ
(Pitomača, 16. 12. 1951.)

O Petru i o Pavlu

Petar bijaše stijena, a Pavao još bolji:
Borila se u njemu sumnja, pomamna hidra.
Al on je kratak ular namak'o svojoj volji:
Prem bješe bistar ko voda, i sklizak kao vidra.

Petar bijaše tvrđa, a Pavao katanac skovan.
U najdublji je podrum kule zatočio Savla.
Umjesto mača, stih bi uzeo mudroslovan:
Paklinom je od riječi mogao sažgati đavla.

Često me pohodi u snu taj tražitelj iz Tarza,
U kalup prazne dogme što nikad nije stao,
Jer bijaše po mjeri čovjeka novoga doba.

Znao je sve o patnji, i što vrijedi katarza.
I sjenu crna cedra izmaštati je znao,
Što pružit će se gusta preko njegova groba.

...

(*Forum*, 4-6 2001.)

Grob Raffaellov

Da prah pripada prahu, a muku muk,
nauk je što ga knjige sačuvaše za puk.
Ali pitanje vazda muči duh radoznao:
Što se dešava s Onim, što nebo prizemljit' je znao?

To bješe više od dara, i stoput povrh zanata,
Tamo gdje kucahu mnogi, Njemu otvoriše vrata.
Na ovom mjestu, kažu završava se storija.
Samo golubice kliču: "Gloria! Gloria! Gloria!"

...

Roma, listopada 96.

(*Forum*, 4-6 1998.)

